

[Jørgen Jørgensen.]

vidste hvad var, nemlig 1 Mill. Tdr. stillet til Raadighed til Kornlovens Priser. Det var nemlig noget værd for dem, det var det, de havde faaet gennem adskillige Aar, og det ansaa de for mere væsentligt end et Tilsagn om at faa billigt Korn, der efter al Sandsynlighed ikke kom, og jeg tror ikke, at Husmændene indtil nu har fortrudt det Standpunkt.

Naar jeg tænker mig Muligheden af at yde Tilskud til at bringe Foderkagepriserne ned, vil jeg kun anse det for at være forsvareligt, naar det drejer sig om et Kvantum, som ikke ligger højere end den Import, vi har haft sidste Aar, og som man nogenlunde kan regne med at faa i Aar. Jeg vil ikke anse det for rigtigt at yde Tilskud til Nedsættelse af Foderstoffer i et Omfang, der svarer til det Forbrug, vi havde før Krigen, men for en begrænset Mængde Foderstoffer, mener jeg, det rent nationaløkonomisk vil være en Vinding at faa disse Foderstoffer ud til en saa stor Del af Landbruget som muligt for derigennem at faa udnyttet den Produktion, vi i øvrigt har, bedst muligt. Man maa gøre sig klart, at for hver 20 Kr., Foderstofprisen sættes ned, kan Smørret leveres 20 Øre billigere pr. kg med samme Rentabilitet for Landbruget. Naar vi skal fastsætte Grundlaget for Smørprisen, er det ikke uvæsentligt, at vi ved en noget lavere Smørpris kan faa sikret Rentabiliteten og derigennem blive fritaget for at fremskaffe de meget store Beløb, der ellers kunde blive Tale om.

Det ærede Medlem Hr. Carl Petersen antydede Muligheden af en forskellig Pris for Smørret efter de forskellige Brugs Størrelse. Jeg tror ikke, det vil vinde særligt Gehør inden for Husmandskredse, at Husmændene skulde have andre Priser for de samme Varer end Brug af andre Størrelser. Det har altid været et Princip, som man inden for Landbrugskredse har fastholdt, at naar man leverede de samme Varer til Andelsforeningerne, skulde man ogsaa have den samme Pris for den samme Kvalitet. Nu at indføre en Sørordning, hvor den, der har under et vist Jordareal, skulde have en højere Smørpris ved Afregningen fra Mejeriet end den, der havde en lille Smule mere Jord, tror jeg ikke Husmændene vilde sætte særlig Pris paa.

Det ærede Medlem Hr. Carl Petersen fremsatte nogle almindelige Betragtninger om Landbrugets Stilling fremetter og sagde, at Landbruget maatte lære af den Udvikling, der var foregaaet inden for Industrien i det sidste Aarhundrede: vi maatte ratio-

nalisere, vi maatte finde nye Former for Arbejdet i Bedrifterne, for vi kunde ikke opretholde en Tilstand, hvor særlige Støtteforanstaltninger fra det offentlige var nødvendige.

Deroverfor vil jeg for det første sige: Er der nu egentlig i det Forslag, vi her behandler, og som for Smørproduktionens Vedkommende, hvis der overhovedet bliver Tale om Udgifter for Staten, kun drejer sig om meget smaa Beløb, Udgangspunkt for at give alle de gode Raad til Landbruget om Omlægning af Produktionen og om at søge nye Metoder for Dyrkning? Naturligvis er vi alle enige i, at Landbruget skal tage ved Lære af Udviklingen, at Landbruget skal udnytte Teknikken, at Landbruget i det hele taget skal være vaagent, som alle andre Erhverv skal være vaagne, men jeg mener, at det er et for spinkelt Grundlag for at sige, at man kan ikke fortsætte som nu, at Landbruget maa stramme sig op. Ordningen har for indeværende Aar hidtil ikke kostet noget som helst. Ingen ved, om den Ordning, som nu skal gennemføres, vil komme til at koste noget. Er det saa ikke lidt for tidligt at give Landbruget gode Raad om, hvordan man skal indrette sig, hvis man skal klare sig selv i Fremtiden?

Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at Landbruget som alle andre maa være opmærksom paa, at der kræves større Dygtighed, bedre faglig Uddannelse. Paa alle de Felter vil jeg gerne medvirke til, at vi støtter Landbruget, saa det bedre kan klare Opgaverne, som vi maa støtte alle andre Erhverv. Naar det ærede Medlem nu antyder, at den virkelige Rationalisering af Landbruget er ensbetydende med, at vi i ganske anden Grad udnytter Teknikken, vil jeg ikke afvise, at der er noget om det, naturligvis. Jeg vil slet ikke afvise, at man i stigende Grad kan udnytte Maskinkraften i Landbruget, at man ved forstandigt Samarbejde kan udnytte Motorkraften ogsaa i Landbruget i højere Grad end før, men jeg maa forstaa det ærede Medlem paa den Maade, at der i hans voldsomme Interesse for Rationaliseringen og Udnyttelsen af Teknikken laa et Farvel til den Interesse for Udstykningen, som hidtil i saa høj Grad har præget det ærede Medlem og hans Parti. Disse to Ting vil nemlig meget vanskeligt kunne forenes.

Dette med at tage Teknikken i Brug med alle de Fordele, det medfører, har altid været et Argument for det store Landbrug for at holde Udstykningen nede, og det kan ikke bestrides, at der rent teoretisk